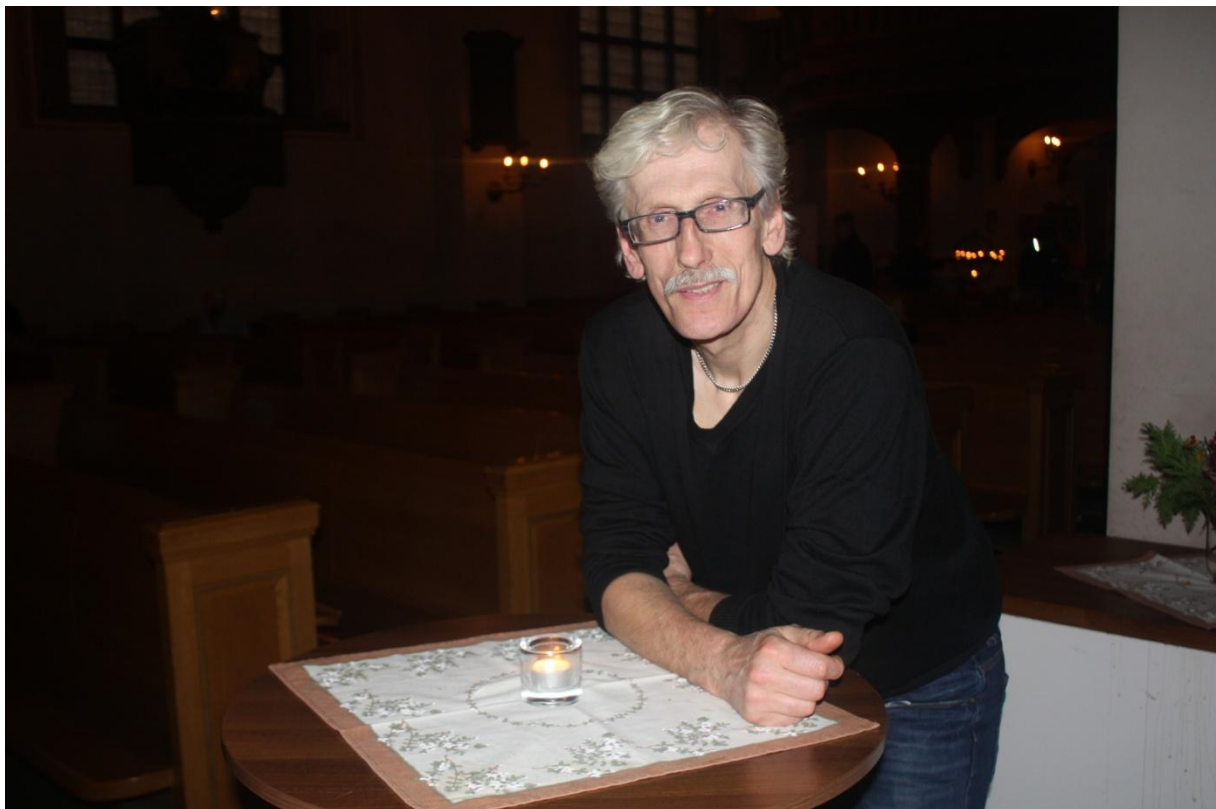

Den dåliga starten kompenseras

Conny Thelaus fick en dålig start i livet, så dålig att han betraktades som förlorad redan från början. Barnhem och fosterhem avlöste varandra, ingen i hans närhet gav honom verklig kärlek och omsorg. I stället blev det, som det alltför ofta brukar bli, en brant sluttande bana in i knarkmissbruk, brott och våld. Paradoxalt nog var han samtidigt en duktig yrkesman, känd och eftertraktad för sitt unika kunnande. Slutet blev dock gott för Conny. Alla löst hängande trådar kom på plats och han har fått kompensation för de förlorade åren.

– Jag var på något sätt förlorad redan från början, inleder Conny Thelaus eftertänksamt när vi satt oss ner i ett sidoutrymme i Klara kyrka.

Och visst såg det ut som om den lille Conny hade dragit nitlotten i livets stora lotteri. Han flyttades ut och in på fosterhem och barnhem och kom till slut att få bo hos sin farmor, som egentligen hade fullt upp med sig själv. Connys egen pappa var oförmögen att visa kärlek, och hade snart en ny familj att ta hand om. Kontakterna var sporadiska. I skolan hade Conny svårt att hänga med i undervisningen.

– Det låste sig i hjärnan för mig, det var som om jag saknade förmåga att koppla rätt i hjärnkontoret. Jag betraktades som korkad och dum och trodde det själv också. I 14-årsåldern började jag dricka alkohol och röka hasch och opium och drogerna tog över livet mer och mer. Det var som en medicin som gav mig frid, för annars var jag alltid orolig.

Mitt i denna snurrande karusell började Conny jobba på en fotostudio. Helst ville han bli fotograf, men drogerna tog alltför stor plats i hans liv. Trots detta var Conny skicklig i jobbet, där han framställde bilder av hög kvalitet till berömda fotografer som Arne Sucksdorff och Lennart Nilsson.

– Sucksdorff erbjöd mig att bli hans assistent, men jag tyckte det var för tråkigt att leva utan droger. Tjejerna jag umgicks med tyckte inte heller att det var så kul. Fast det var egentligen bara de 5-6 första åren det kunde vara roligt. Sedan levde jag på yttersta kanten och det var som att gå på lina över en avgrund. Jag rånade människor som hade kommit över mycket pengar på grund av brott och det var förstås en farlig verksamhet.

Conny hade ändå sinnesnärvaro nog att prioritera vissa saker som tillhör en normal tillvaro, som att ha kontrakt på en lägenhet och att sköta detta utan anmärkningar. Han beskriver det som ren självbevarelsedrift eftersom han sett så många avskräckande exempel på hur det gått för bostadslösa. Redan några år innan han fick kontrakt på lägenheten hade heroinet kommit in i Connys liv, och då behövde han verkligen den fasta punkten som en egen lägenhet innebär. – I början hade jag viss respekt för heroinet, eftersom jag sett effekterna av den brutala heroindöden. Men snart hade jag adopterat även heroinet och blivit ännu mer drogberoende. För att ragga pengar till drogerna åkte jag till Thailand och smugglade heroin i tarmarna. Det fanns ju inte någon röntgenutrustning på flygplatserna på den tiden. Kriminell var jag ända ut i fingerspetsarna, men åkte aldrig fast.

Conny Thelaus såg onekligen ut som en förlorare i livets race. Framtiden verkade ligga bakom honom, och framför honom fanns bara en återvändsgränd. Han fick tilldelning av droger via landstingets metadonprogram, något som Conny i dag är mycket kritisk mot. Han menar att metadon och suboxone i stället för att minska missbruket blivit ett legalt sätt att underhålla det, och mycket säljs också vidare på narkotikamarknaden.

För Conny verkade allt hopplöst, om inte plötsligt något oväntat hade inträffat. I livets återvändsgränd passerade Conny nämligen en kyrka, lagom till kvällsbönen.

– Då var det som om en stor hand tog tag i mig och drog mig in i kyrkan. Därinne fanns det vänliga människor som bad tillsammans med mig om helande och frälsning. Jag fick också hjälp att komma till behandlingshemmet Good Foundation i Gästrikland. När jag kom dit och träffade föreståndaren Seppo Hast och hans medarbetare verkade de alltid vara så glada, så jag trodde först att de gick ut någonstans och rökte på. Jag hade ju alltid trott att religion bara var påhitt.

Men Conny märkte snart att flera av dem som redan varit på behandlingshemmet (eller ”förvandlingshemmet”, som Seppo Hast föredrar att kalla det) ett tag liksom fått ”lampan tänd”. Conny såg att de hade fått ett inre ljus och bad Gud om att få uppleva samma sak.

– Det var inga långa religiösa böner, utan jag nöjde mig med en minut på morgonen och en minut på kvällen. I en liten samling i en kyrka i Gästrikland fick jag uppleva att Gud är verklig. Jag kände jag mig som berusad av Guds närvaro och böjde knä vid bordet i sakristian. Efter den upplevelsen var allt som förändrat. Jag hade en ny kärlek till människor jag inte gillade, gräsmattorna och träden såg grönare ut och himlen var gudomligt vacker. Strax efteråt blev jag även fri från mitt beroende av metadon och metadonflaskan jag hade vid sängen hällde jag ut.

Som ytterligare kompensation för de förlorade åren har Conny blivit helad från hepatit C och från ledgångsreumatism. När läkaren konstaterade att inga virus som tydde på hepatit C fanns kvar så dansade Conny och sjuksköterskan en indiansk krigsdans! Sedan dess har Conny upplevt många spännande och händelserika år med bibelskola, missionsresor och möten med människor ute på gatorna och i fängelser. Han får ofta be med människor och tala ut hälsningar från Gud in i människors livssituation.

– I början prövades tron ute på gatorna, där jag själv varit. Jag såg mig själv i andra människor varje dag. Men Gud öppnade människors hjärtan och jag kunde nå dem med mitt

vittnesbörd. Därute är det ingen djup teologi som gäller, utan det viktigaste är att praktisera att det som bibeln säger är sanning. Droger fyller ju inga behov i längden, Gud har så mycket bättre grejer att ge.

Intervju: *Börje Norlén*